

doručovati, a že i procesní úkony, které by poté byly vykonány, jsou právně neúčinné (§ 163 c. ř. s.). Není sporu o tom, že žalovaná zemřela 4. března 1937 a že ve sporu neměla zmocněnce s procesní plnou mocí. Neprávem proto procesní soud rozhodl o žalobcově návrhu podaném dne 31. května 1938 podle § 155, odst. 2, c. ř. s. tak, že ustanovil žalované opatrovníka v osobě stěžovatelově. Jak jest i z citace uvedené v § 155 c. ř. s. zřejmé, běží tu o ustanovení opatrovníka podle § 811 obč. zák., k čemuž procesní soud zajisté není příslušný. V témže ustanovení jest ostatně předepsáno, jak se odpůrce musí zachovati za účelem pokračování ve sporu. Po nastalém přerušení řízení až do ustanovení opatrovníka pozůstalostním soudem trvá stav naznačený v § 163 c. ř. s. Rozhodl proto rekursní soud, jak se stalo.

**N e j v y š š í s o u d** nevyhověl dovolacímu rekursu.

#### D ů v o d y:

Rekursní soud uznal správně, že úmrtím žalované strany, jež té doby již neměla plnomocníka vybaveného procesní plnou mocí, dne 4. března 1937 nastalo přerušení řízení podle § 155, odst. 1, c. ř. s. s právními účinky vytčenými v § 163 c. ř. s. Pozůstalost po Věře M. byla pak pro nedostatek jmění usnesením okresního soudu v Z. ze dne 30. března 1937 D 220/37 odbyta (§ 72 nesp. pat.). Žalobce, aby dosáhl pokračování ve sporu, navrhl podáním ze dne 30. května 1938 u procesního soudu, aby žalované byl podle § 155, odst. 2, c. ř. s. pro tento spor zřízen opatrovník, kterémužto návrhu procesní soud vyhověl.

Rozhodnutí o odvolacím rekursu závisí na tom, zda procesní soud byl oprávněn k zřízení tohoto opatrovníka. Rekursní soud odpověděl na tuto otázku právem záporně. Není správné, že žalobcův návrh na ustanovení opatrovníka byl učiněn ve smyslu § 8 c. ř. s. Žalobce se nedovolával ani formálně tohoto zákonného předpisu ani neuplatňoval věcně jeho skutkové předpoklady, neboť netvrdil a nedovodil vůbec, že by pro něho s prodlením ustanovení opatrovníka bylo spojeno nějaké nebezpečí. Jeho opačné vývody v dovolacím rekursu odporují spisům a obsahují jen nedovolené novoty. Zřídit opatrovníka pozůstalosti podle § 811 obč. zák. náleží však kromě případu uvedeného v § 8 c. ř. s. zásadně pozůstalostnímu soudu (§§ 112 j. n., 78, 128, 129 nesp. pat.), a to i tehdy, když pozůstalost pro nedostatek jmění nebyla projednána, neboť i v takovém případě jde ještě o pozůstalost neujatou. Ježto tedy žalobce nepostupoval podle zákonných předpisů, byl jeho návrh právem zamítnut.

#### Čís. 17113.

**Zemský fond** jest oprávněn domáhati se podle § 1042 obč. zák. na rodičích vdané dcery náhrady nákladů vynaložených na její léčení potud, pokud náklad ten převyšuje majetkovou mohoucnost manželovu (§ 91 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1938, Rv I 2845/38.)

Tvrdě, že dcera žalovaného Marie provdaná S. byla ošetřována v zemském ústavě pro choromyslné v H. od 8. října 1935 do 8. dubna 1936, t. j. po 183 dnů na III. třídě, kde činí sazba 25 Kč denně, že manžel ošetřovanky Rudolf S. je zcela nemajetný a není s to, aby aspoň zčásti uhradil požadované ošetřovné, ježto jeho týdenní výdělek činil v době, kdy jeho manželka byla v ústavě ošetřována, 150 Kč týdně, z čehož živil sebe a tři nedospělé děti, že však tak může učiniti žalovaný její otec, jenž jest spolu se svou manželkou majitelem hospodářství ve výměře přes 16 hektarů, má 12 kusů dobytka a 2 koně, takže výnos jeho majetku mu zajisté umožňuje platiti ošetřovné za dceru, domáhá se žalobce Český zemský fond v P. na žalovaném zaplacení nedoplatku ošetřovného 4.329 Kč s přísl. Soud první stolice uznal podle žaloby co do částky 1.830 Kč s přísl., kdežto jinak žalobu zamítl. Odvolací soud zamítl i co do uvedených 1.830 Kč s přísl. žalobu pro tentokráte.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek soudu první stolice.

### Důvody:

Jest ovšem souhlasiti s názorem odvolacího soudu, že nárok zemského fondu proti otci vdané ošetřovanky jest povahy podpůrné a že předpokládá na prvním místě nemohoucnost manžela k zaplacení ošetřovacích útrat a na druhé straně nemohoucnost ošetřovanky samé.

Mylný jest však právní názor odvolacího soudu, že se na rodičích vdané dcery možno domáhati nároku podle § 1042 obč. zák. teprve tehdy, jestliže byla exekuce proti manželovi marná. Nic takového nelze vyvozovati z příslušných zákonných předpisů, zejména z § 143 obč. zák., jehož lze tu obdobně užíti. Ani rozhodnutí č. 9588 Sb. n. s., na něž odvolací soud poukazuje, nevyslovuje takovou zásadu všeobecně, nýbrž má pouze hledíc na zvláštnosti tehdy souzeného případu za to, že v onom konkrétním případě bude možno posouditi teprve podle výsledku exekuce na plat osoby zavázané na prvním místě k výživě dítěte, zda je nemajetnou. Otázka nemajetnosti, lépe řečeno nemohoucnosti manžela plniti manželce slušnou výživu po případě zaplatiti zažalované ošetřovné, jest v souzeném případě pouhou otázkou předurčující, kterou třeba řešiti ve sporu (§ 190, odst. 1, c. ř. s., a to na podkladě skutkových zjištění prvního soudu, jež odvolací soud převzal. Lze souhlasiti s odvolacím soudem v tom, že v souzené věci by bylo možno při výdělku 600 Kč až 800 Kč měsíčně i při uvážení všech okolností, k nimž první soud přihlížel, uložit manželovi náhradu poměrně malé části ošetřovacích útrat. Rozhodně však není možno, aby mu byla uložena náhrada celých ošetřovacích útrat 25 Kč denně, ba ani náhrada 15 Kč denně. Pak však v každém případě částka převyšující 15 Kč denně nebude manželem uhrazena, a ježto není pochybné a ani dovoláním nebylo napadeno, že dle § 141 obč. zák. rodiče jsou povinni doplniti vý-

živu vdané dcery, které se od manžela nedostává dostatečného výživného nebo, jak to vyjádřil odvolací soud, že vyživovací povinnost rodičů manželky může být širší než vyživovací povinnost manžela, a hledíc na to, že nutnost a přiměřenost ošetrovacích nákladů vůbec žalovaný nepopřel, jest žalobní nárok vůči žalovanému oprávněn potud, pokud to odpovídá jeho majetkovým poměrům. V té příčině však schvaluje dovolací soud závěr prvního soudu, že spoluvlastník rolnického hospodářství přes 4½ ha rolí, 3½ ha luk a pastvin a přes 7 ha lesů, který vlastní (spolu s manželkou) 2 koně a 12 kusů hovězího dobytka a má celkem (rovněž spolu s manželkou) dluhy ve výši okrouhle 12.000 Kč, bez újmy pro výživu svou a své rodiny jest s to, aby hradil ošetrovací náklady, jež vznikly ošetřováním dcery v ústavu choromyslných alespoň částkou 10 Kč denně.

### Čís. 17114.

**Obecní zřízení (zák. č. 16/1920 Sb. z. a n.).**

Proti rozhodnutí obecní disciplinární komise, jímž byl obecnímu zastupitelstvu učiněn návrh na propuštění obecního zřízence, není dalšího opravného prostředku podle § 8 vlád. nař. č. 483/1920 Sb. z. a n.; soudy přezkoumávají celé kárné řízení provedené proti obecnímu zřízení a skončené výrokem o jeho propuštění jako součást usnesení obecního zastupitelstva, jímž byl obecní zřízenec propuštěn.

Propuštěný obecní zřízenec jest oprávněn požadovati plat za dobu po svém propuštění jen tenkrát, jestliže dokáže, že propouštěcí usnesení obecního zastupitelstva bylo buď po stránce formální nebo po stránce viny vadné.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1938, Rv I 99/37.)

Žalobu, kterou se žalobce — bývalý obecní policejní revisor — na žalované obci domáhal zaplacení platu 8.400 Kč s přísl., zamítly soudy všech tří stolic, nejvyšší soud z těchto

### důvodů:

Žalobce dovozuje, že má nárok na zažalovaný plat, ježto byl propuštěn ze služeb žalované obce dříve, než bylo rozhodnuto o jeho stížnosti proti nálezu kárné komise první stolice disciplinární komisí druhé stolice. Tento svůj právní názor opírá žalobce o ustanovení § 10 zák. č. 16/1920 Sb. z. a n., z něhož prý vyplývá, že především musí být předcházející kárné řízení pravoplatně skončeno, má-li obecní zastupitelstvo podle něho býti oprávněno k propuštění obecního zaměstnance, pro kterého byl v nálezu disciplinární komise první stolice navržen trest propuštění. Při tom žalobce poukazuje na ustanovení § 8 vlád. nař. č. 483/1920 Sb. z. a n., že jest dovolena stížnost proti rozhodnutí dis-